

De geschiedenis van het bridgespel

Samenstelling : Gilbert Apers

Naar schatting spelen 100 miljoen mensen bridge.

Bij de "Wereld Bridge Federatie" zijn zo'n 100 landen aangesloten en of je nu bridge speelt in Parijs, Tokio of Lint, overall wordt dezelfde "bridgetaal" gesproken.

Bridge is afgeleid van whist, een kaartspel dat in Vlaanderen beter bekend is onder de namen "wiesen", "boomwies" of "kleurenwies".

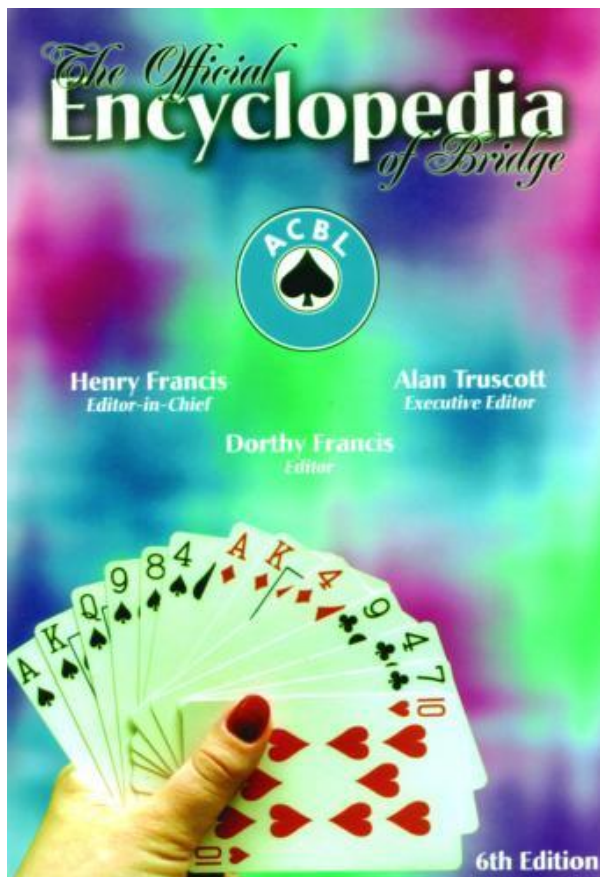
Whist is ontstaan in de 17de eeuw en was erg in de mode onder de Engelse adel van die tijd.

Bij whist kregen de 4 spelers (twee paren van twee partners) elk 13 kaarten van in totaal 52. Het was de bedoeling zoveel mogelijk slagen te halen per paar.

Er werd geen troefkleur vastgelegd zoals bij het moderne bridge en de scores waren veel eenvoudiger.

Alhoewel het spel nogal eenvoudig lijkt vergeleken met het huidige bridge, verspreidde zijn populariteit zich toch over de andere delen van de wereld, vooral ook in het Midden-Oosten.

De herkomst van het bridgespel ligt in Turkije of Rusland.

Er wordt aangenomen dat whist, op het einde van de 19de eeuw, in Turkije evolueerde tot één van de eerste vormen van bridge.

Hoe het woord "bridge" is ontstaan, is niet zo duidelijk ...

Het spel zou kunnen genoemd zijn naar een beroemde brug in de haven van Istanbul : de "Galata Bridge".

Aan de andere kant van de brug lag een koffiehuis. Britse soldaten zouden daar tijdens de Krimoorlog (1853-56) "bridge" hebben gespeeld.

"The Official Encyclopedia of Bridge" (5e druk) citeert een brief waaruit blijkt dat bridge al vóór 1886 werd gespeeld in Caïro.

Later raakte bridge in Frankrijk bekend onder de naam "khedive", de officiële titel van de Turkse onderkoning.

Engelse officieren zouden ermee kennis hebben gemaakt tijdens de Turks-Russische oorlog (1877-78).

De naam zou ook kunnen afgeleid zijn van het woord biritch.

"Biritch" was een Russisch kaartspel in de 19de eeuw.

Op het einde van de 19de eeuw ontstonden ook het begrip "bieden" (melden hoeveel slagen je zult willen maken) en ook welke kleur eventueel "troef" zal zijn.

De benamingen "doublet" en "redoublet" werden toegevoegd en ook het begrippen "leider" en "dummy" zijn in die tijd ontstaan.

Contract Bridge

In 1925 ontstond de huidige vorm van bridge.

"Ons" contract-bridge werd uitgevonden door de Amerikaan Harold Vanderbilt.

Het werd voor het eerst gespeeld op 1 november 1925, aan boord van het stoomschip "Finland", op weg van San Francisco naar New York.

Op verzoek van Harold Vanderbilt werd een door hem bedachte scoretabel getest.

Een passagier voegde het begrip "kwetsbaar" daaraan toe.

Het was ontleend aan een oriëntaals kaartspel dat ze speelde in China.

Contract-bridge was geboren.

In 1928 werd het eerste kampioenschap gespeeld en het is een eer voor Vanderbilt dat zijn tabel, met wat kleine aanpassingen, nog steeds wordt gebruikt.

"Contract" werd zo genoemd omdat het bridgepaar verplicht werd een bepaald aantal slagen te maken.

Het vervullen van het "contract" leidde tot een prijs, het mislukken tot een straf.

Contract-bridge werd zeer vlug populair en het beleefde in de USA zijn gouden tijd in de jaren 1930-1940.

Eén van de beroemdste bridgers was zeker de Amerikaan Ely Culbertson.

Hij maakte bridge als geen ander populair.

Hij ontwikkelde een systeem dat nog steeds wordt gespeeld.

Zijn "Contract Bridge Blue Book" en later het "Gold Book" werden bestsellers waarvan miljoenen exemplaren werden verkocht.

Ze werden beschouwd als de bijbel voor elke contract-bridge speler.

In 1929 introduceerde hij zijn magazine "The Bridge World".

"The Bridge World" was het eerste magazine dat conventies publiceerde zoals "Stayman", "Lavinthal", "Unusual ZT" en "Key Card Blackwood", en ook biedingen zoals "transfer" en "doublet".

Ely Culbertson stichtte "The Culbertson National Studios", een organisatie met o.a. professionele bridgeleraars, die tot 6000 leden telde.

Culbertson fabriceerde en verkocht ook bridgemateriaal en introduceerde o.a. de "Kem-cards".

Kem-speelkaarten waren de eerste succesvolle speelkaarten uit plastic.

Ze worden in Amerika gemaakt sinds 1934.

kem-cards met 4 tekens

Tijdens deze jaren werden heroïsche bridgematches georganiseerd, met als hoogtepunt de match tussen Engeland, geleid door Col. Walter Buller, en de USA met Ely Culbertson. Het resultaat van de match leidde ertoe dat Culbertson beschouwd werd als de autoriteit van het spel.

In 1931 werd dan de legendarische bridgematch Culbertson-Lenz gespeeld. De match veroorzaakte een nog grotere interesse in contract-bridge.

Toen de match eindigde in een overwinning van het Culbertson-team wedijverde bridge met baseball als het grootste Amerikaanse tijdverdrif.

De volgende jaren nam het bridgekoorts echter af, maar de interesse in het spel bleef bestaan.

Er ontstonden toen ook verschillende biedsystemen en conventies, waarbij aan een bepaalde bieding een speciale betekenis werd gegeven. De vraag is natuurlijk of dergelijke complexe methoden de aantrekkingskracht van het spel hebben verhoogd. Zeker hebben ze ertoe bijgedragen dat de spelers een zo goed mogelijk contract konden bereiken.

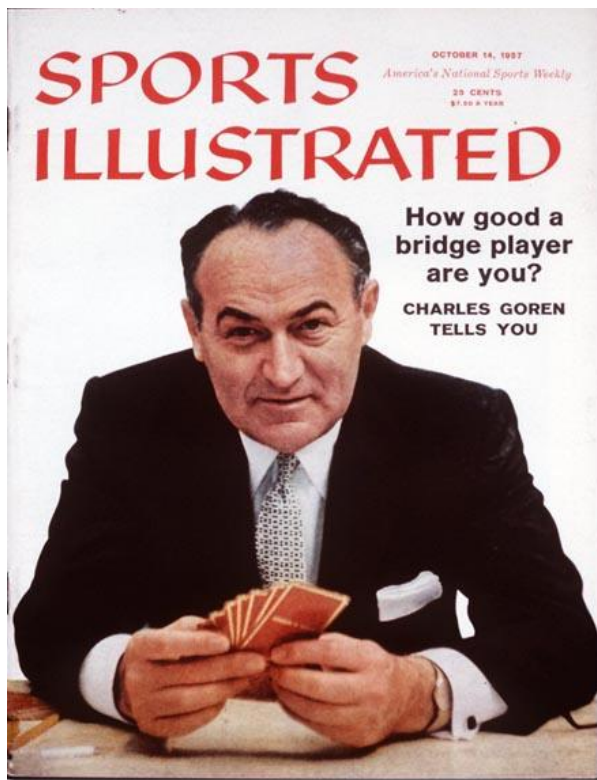

Vanaf 1940 nam Charles Goren de bridgefakkelt over van Ely Culbertson. Men noemde hem "Mr. Bridge". Hij legde de basis voor het "Standard American"-systeem dat gedurende jaren het bridgespel domineerde.

Zijn vaste partner was Helen Sobel-Smith, de eerste vrouw die gekozen werd in de "Bridge Hall of Fame". Volgens velen was zij de beste speelster aller tijden.

In "Sports Illustrated" stonden vaste bridgecolumnen van Goren en ook in "Time" schreef hij over het bridgespel.

Charles Goren was ook diegene die het (honneur)puntensysteem, een methode om de waarde van een "hand" te beoordelen, populair maakte.

Het "geduplicateerde" tornooibrigde ontstond in het midden van de 20ste eeuw.
 Bij dit soort bridge worden de kaarten bij het einde van het spel doorgegeven aan de volgende tafels, zodat alle paren hetzelfde spel spelen.
 Het verschil in resultaat bepaalt dan uiteindelijk de eindscore van het tornooi.

Wereldkampioenschappen per team begonnen in 1950 en werden tot 1957 gedomineerd door de USA.
 Daarna begon het Amerikaanse bolwerk te wankelen.
 Engeland, Frankrijk en later Italië met zijn fameuze "Blue Team" namen de heerschappij over.

Het "Standard American"-systeem werd verdrongen door het Engelse "Acol" en het Italiaanse "Roman".
 Volgens de Amerikaanse bridgeschrijver Edgar Kaplan verschaffen ze veel sneller de gewenste duidelijkheid.

In 1957 begon het Italiaanse "Blue Team" aan een ongelooflijke reeks van 10 opeenvolgende overwinningen in het wereldkampioenschap, de "Bermuda Bowl". Sommige spelers van het "Blue Team" worden gerekend tot de beste bridgespelers ooit. Tot in 1970 kon de USA de Bermuda Bowl niet meer winnen.

The original Aces in 1968. Back (left to right): Billy Eisenberg, Mike Lawrence, Bobby Wolff, Bobby Goldman. Front (left to right): Jim Jacoby, Ira Corn. (Photo from ACBL archive.)

In 1964 besloot de multimiljonair Ira Corn een team te vormen dat het fameuze "Blue Team" zou kunnen verslaan.

Het team staat bekend als de "Dallas Aces" en bestond uit 6 spelers die fulltime bridge bestudeerden en speelden.

Zo ontstond het eerste professionele bridgeteam.

De "Aces" wonnen de Bermuda Bowl in 1970 en 1971.